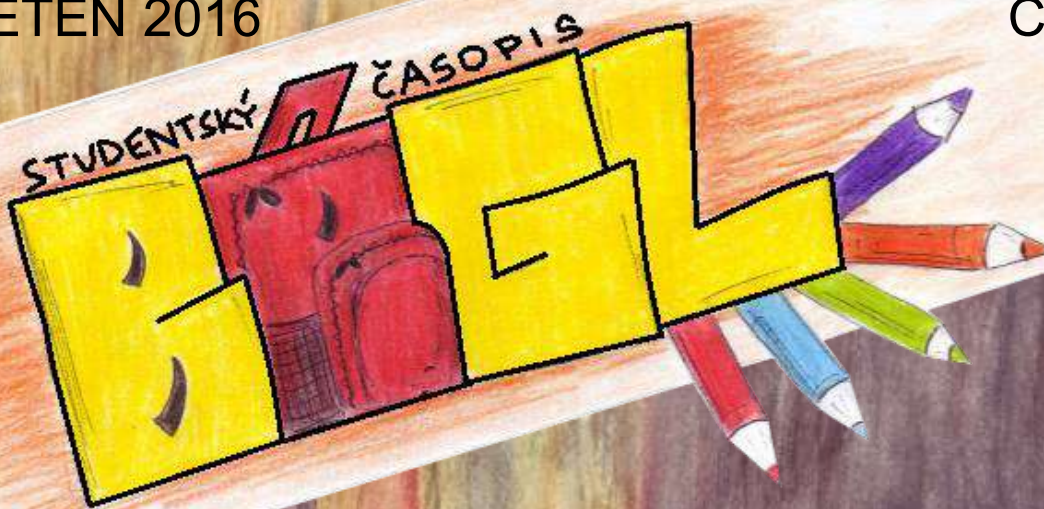

KVĚTEN 2016

ČÍSLO 17

Rozhovor
s profesorem
KUHNEM

Litanie ke konci
ŠKOLNÍHO ROKU

BIGY
VV

17. VYDÁNÍ

ROZHOVOR S
DAVIDEM KUHNEM 3

MUŽNÁ DEMOKRACIE A STARÝ
ABSOLUTISMUS. A PTÁCI? 5

NA SLOVÍČKO SE STRESEM
A PHDR. IVANOU
BERNARDOVOU 6

KRAJINA 8

SUPER, ANEB POLEMKA NA
RECENZI JEDNOHO
PÁTEČNÍHO VEČERA 10

LITANIE KE KONCI
ŠKOLNÍHO ROKU 11

Z NICARAGUI DO
ŠKOLNÍ KAVÁRNY 12

ŽĎÁRSKÁ POUŤ 13

HLODY Z KRABICE 14

NUDNÉ DIALOGY NA
BIGY 14

ÚVODNÍ SLOVO

Milí studenti,

právě „držíte v rukou“ poslední letošní číslo časopisu Bág! A pro nás všechny v redakci to není jen tak ledajaké číslo. Je to poslední vydání, na kterém se podíleli zakladatelé tohoto časopisu. Asi by bylo na místě se nostalgicky ohlédnout za uplynulými roky, které jsme v Báglu strávili, ale myslím, že to není potřeba. Už kvůli ohlasům na dlouhá úvodní slova. Jen jsem vás chtěla upozornit, že odteď zodpovědnost za jeho vydání ponese te i všichni. Svými články, hlody, dobrými nápady a hlavně tím, že ho budete číst. A snad vás to bude těšit tak, jako to těšilo celou tu dobu mě, Anežku, Lucku a Věrku.

Teď k tomu, co jsme si pro vás nachystali. V první řadě je to několik zamyšlení a recenze na, dle nás neodpovídající, recenzi zveřejněnou v nejmenovaném žďárském médiu. Zvědavost nás zatahla za zdi továren Škoda Auto a vůně kávy zase do školní kavárny. A hlavně jsme zase mnoho přemýšleli a nenápadně se smáli hloupostem okolo nás. A to v první řadě hlodům ze školních lavic, které bych chtěla speciálně věnovat paní Tomáškové. Vy, co je čtete, víte proč.

Pěkné počtení přeje, již naposled,

Adéla Novotná

TÝM

ŠÉFREDAKTOŘI Johanka Horáková a Daniel Mužátko

REDAKTOŘI
Adéla Novotná Julie Kafková
Anna Sochorová Natka Zdražilová
Nikola Vaculíková Gabriela Kovalenková
David Kuhn Jana Hemzová

ILUSTRACE,
TITULNÍ STRANA
GRAFIKA Veronika Vacková
Veronika Vacková

KONTROLA CHYB Mgr. Iveta Dlouhá

„Mám úctu ke všem, kteří něco dokáží.“

David Kuhn

Pokud by ses vrátil do studentských let, vybral by sis Bigy? Proč?

Určitě ano, protože když jsem šel na střední školu, nebyl jsem úplně rozhodnutý, co budu dělat, proto jsem si vybral všeobecné gymnázium. Bigy je kvalitní škola, takže bych určitě neváhal si ho vybrat.

Na jaké škole jsi studoval?

Žďárské gymnázium – tehdy bylo ve Žďáře pouze jedno gymnázium, takže jsem neměl na výběr.

Jaké byly tvé oblíbené předměty?

Určitě tělocvik a v podstatě všechny přírodovědné a technické předměty.

Co jsi ve škole nejvíc nesnášel?

Dlouhé fronty na obědech a na konci fronty žemlovku!!

Ve které lavici jsi nejraději seděl?

Vlevo vzadu u okna. Měl jsem jedinečný rozhled po třídě a byl jsem daleko od katedry.

Za kolik jsi odmaturoval?

Z tehdy povinných pěti předmětů (čeština, ruština, fyzika, matika a základy strojírenství) za 8.

Jsou v dnešní době studenti línější, než byli?

Myslím si, že ne, vždycky se najde někdo, koho se nebaví učit. Každý jednou přijde na to, že aby byl v životě úspěšný, musí tomu něco obětovat. Ti, co se ve škole moc neinflakají, budou mít určitě náskok.

Co chybí studentům v dnešní době?

Větší tah na bránu a cíl, za kterým by si šli.

Baví tě tvoje práce?

Nijak moc jsem netoužil po tom stát se učitelem. Ale na druhou stranu jsem od mládí pracoval s dětmi. Ve sportovním oddíle nebo jako vedoucí na táboře, takže učitelství bylo možná jenom logické vyústění toho všeho.

Co tě nejvíc baví na fyzice?

Vysvětluje, jak fungují věci, které nás obklopují, dokáže objasnit přírodní děje. Vždycky mě bavila technika, nejvíce letadla a let letadla, jeho konstrukce a stavba. Dokonce jsem si i stavěl letuschopné modely letadel. To je vlastně jedna velká fyzika.

Jak je to mezi tebou a sportem?

Sportovat se snažím, mám za sebou 11 let závodního plavání, takže když mi čas dovolí, jdu si zaplavat. Rád jezdím na kole, v okolí Žďáru mám projeté všechny trasy pro horská kola. Co opravdu nemusím, je běhání.

Jaký je tvůj oblíbený sportovec?

Nemám oblíbeného sportovce, mám úctu ke všem, kteří něco dokáží.

Jaký je tvůj oblíbený film?

Forrest Gump, Jízda, Fotr je lotr, Zelená míle nebo Útěk z věznice Shawshank.

Jaká je tvoje oblíbená kniha?

Cokoli od mistra hororů- Stephenha Kinga.

Jaká je tvoje oblíbená zmrzlina?

Já si na zmrzlinu moc nepotrpím, ale když dostanu chuť, tak jedině vanilková nebo pravá čokoláda.

Jaká je tvoje oblíbená hudební skupina?

Pink Floyd, Guns'n'Roses. Z českých Chinaski nebo Lucie.

Umíš vařit? Co?

Vařit umím, dokonce občas nepustím manželku k plotně a vařím já. Jestli mi to ale jde, to musí posoudit jiní. 😊

Díky za rozhovor!

David Kuhn

(edit: O podobě pana Kuhna za studentských let se můžeme jenom dohadovat, z této doby neexistuje žádná fotografie, na níž by mu bylo vidět do obličeje.)

Mužná demokracie a starý absolutismus. A ptáci?

V předměstí byl klid. Mezi paneláky jen pravidelné pěšiny se skelety stromů. Ani kos nepípne, tichý vítr svívá lístky do malé tůně. Přichází Muž, zkracuje si tudy cestu do práce. Jel mu pozdě autobus. Už zase. Jde svižně, neohlíží se, nedívá se okolo a okolí nesleduje jeho. Kos se jen otočil.

Na druhém konci se objevil Starý Pán. Muž si ho ihned všiml, něco v tom staříkovi neustále přitahovalo jeho pohled. Prvně mu napadlo, že ho zdrží, jak se mu bude vyhýbat zrovna na tom nejhorším místě u vody...přeci musí stihnout zasedání, mají dneska hlasovat... Ale spěšně se vzpamatoval z těch hloupostí.

Starý Pán se díval přímo na něj, zacíleně, pomalu šel a oči měl na Muže stále upřené. Muž si myslel, že se ho Starý asi bojí. Dal ruce z kapes, ani nevěděl proč. Ten Starý je zvláštní, pomyslel si, proč tak zírá?! Pak mu došlo, že je to nejspíš strýc jeho ženy. No jistě, nikdy ho nemůže poznat...

„Rýden,“ vyhrkl spěšně už z dálky. Stařec se mile usmál, neřekl nic, ale rukou se dotkl klobouku na znamení úcty. Měl na sobě čistý tmavěmodrý oblek a velice bílou košili. A klobouk. A jeho oči se smály. Stále se na Muže upíraly a stále se smály. Muže to moc potěšilo. Vždy ho těšil smích. Především jeho dětí. Staří se smějí jako děti, možná protože taky nemají zuby, usmál se. Smích plodí smích. Jenže zasedání... Zrychlil tedy krok. Až bude starý, bude chodit na vycházky, bude jako Starý Pán, jako král, jistý a upřímný a bude se přímo dívat a smát – jako dítě – a bude rozdávat radost, dobře se oblékat a ...

Myslel na mnoho věcí, měl radost. Ale přestal. Kos uletěl. Výstřel. Kulka v týle. Krev Muže teče na asfaltový chodník. Černá a červená. Umřel s radostí? Umřel rád? Starý Pán to neřeší. Starý Pán je starý. Jde dál. Žbluňk. A kapsy má zas o něco lehčí.

Daniel Mužátko

Na slovíčko se stresem a PhDr. Ivanou Bernardovou

Stres. Jedno z nepoužívanějších slov dnešní doby. Právě studenti slovo stres skloňují a používají již téměř denně. Čím starší jsou, tím častěji. Ale stres není hydra, leviathan ani jiné mýtické stvoření, i když se tak mnohdy tváří. Stres je reakcí organismu na mimořádně namáhavou situaci. Občas je potřeba, třeba abyste utekli před šelmou, a není to přímo stres, co ohrožuje váš život. To spíše ta šelma a stres se nás skrze naše tělo snaží uchránit. Nebezpečným pro naše tělo je, když šelmu odradíme, ale zapomeneme se zastavit v běhu. Stres, jako krátkodobá reakce, si vyžaduje mnoho naší fyzické síly, a proto bychom se měli po čase zastavit a šelmu sníst. Pokud totiž pokračujete v běhu, nedáváte vašemu tělu šanci a čas znovu se vzchopit po tom dlouhém a namáhavém úprku. Tento popisovaný útěk je každá vysilující písemka, seminárka či ročníková práce, které se věnujete. A co ten odpočinek během jzení toho, co vás pronásledovalo?

V krátkém rozhovoru vám PhDr. Ivana Bernardová vysvětlí, jak najít se stresem smírnou cestu, jestli jsme opravdu tak vytížení nebo se do té situace pouze stavíme nebo proč nemáme kladný vztah ke škole.

Myslíte si, že jsou na studenty kladeny příliš velké požadavky?

Obecně si myslím, že na studenty nejsou kladeny vyšší požadavky než v minulosti. Studium by mělo být hlavním zájmem a povinností studenta. Přetížení si mohou připadat ti studenti, kteří zvolili příliš náročnou školu, "nemají na ni" nebo ti, kteří mají příliš mnoho vedlejších zájmů a aktivit, které nechtějí opustit ani přerušit nebo také ti, kteří se neumějí učit. Při učení je třeba hledat mezipředmětové vztahy, vytvářet si souvislosti např. literatura úzce souvisí s dějepisem apod.

Jaký je nejlepší způsob, jak se vyrovnat se stresem?

Se stresem při učení se nejlépe vyrovná ten, který se učí průběžně a nenechává vše na poslední chvíli. K vyrovnání se se stresem obecně má každý z nás jiné mechanismy. Pokud znám sám sebe, vím, co mi pomáhá - někomu jít si zaběhat, jinému popovídat si s přáteli, jinému kniha nebo film a zase jinému dát něco dobrého na zub.

Z biologické stránky by měl stres vyvolávat v těle podněty k fyzické aktivitě, jako je například útek. Je jedna z možností, jak se vyrovnat se stresem pravidelná tělesná aktivita?

Ano, pravidelná tělesná aktivita může pomoci vyrovnat se se stresem.

Vytváří stres negativní přístup ke škole či k učení celkově?

Ano, stres je nepříjemný a tak může vyvolávat negativní vztah ke škole a k učení.

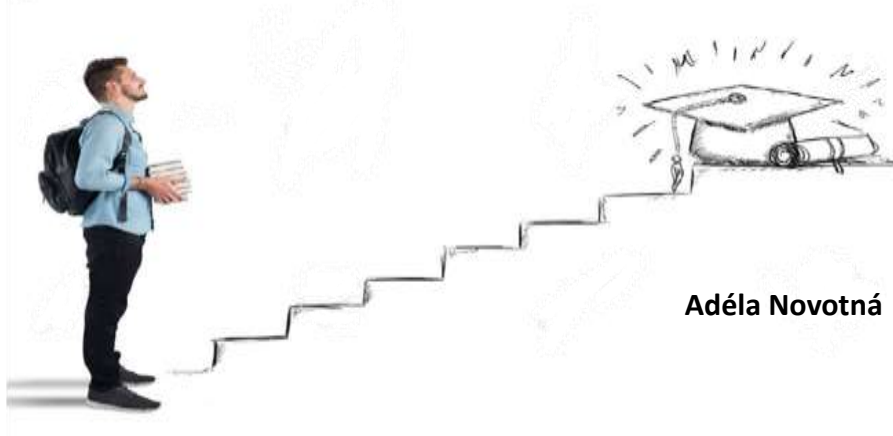
Co by mělo studenty motivovat k učení?

Existuje vnitřní a vnější motivace. Při vnitřní motivaci se učím proto, že mě to zajímá, chci to vědět a rozumět tomu (to jistě známe ze zájmové činnosti). Při této motivaci nemusím k učení téměř používat vůli, nestojí mě to žádné přemáhání a jen málo energie. Při vnější motivaci, která bohužel ve škole převládá, se učím proto, že musím. Bojím se důsledků, když to dělat nebudu, nebo se těším na výhody, když to dělat budu (dobré známky, ocenění od rodičů, možná i finanční odměna). Při této motivaci potřebuji zapojit vůli, protože se mi učit nechce a já se musím přemáhat, tato námaha mě stojí mnoho energie a vyčerpává mě.

Jak moc může motivace ovlivnit výsledky studentů?

Motivace může ovlivnit výsledky studentů dosti podstatným způsobem. Když je mi to jedno, ničeho významného nedosáhnou. Ale pozor - motivace, tedy snahy o dobré výsledky by mělo být tak akorát: když je jí málo, výsledek za moc nestojí, ale když je jí moc, jsem "přemotivovaný" a to také škodí. Jsem ve stresu, bojím se, že selžu a tak pravděpodobně opravdu selžu. Také sociálně mně přemíra motivace může ublížit - kdo by měl rád šprty a hujery.

Děkuji Vám za rozhovor

Adéla Novotná

Krajina

Poslední dobou přemýšlím o krajině. Krajinu chápu jako zrcadlo mé duše i jako obraz duší ostatních....

Krajina je symbolem upřímnosti. Ukazuje člověka v jeho přístupu ke všemu živému. Člověk v krajině může dorůst pokoře a tichosti, není to město, kde by mohl ukazovat svůj život jako divadelní scénu širokému publiku. Člověk se stává v těsném spojení s přírodou prostým, přímým. Krajina jej metamorfuje ve vyšší, a přesto obyčejnější bytost. Krajina s člověkem hovoří tak, že mlčí.

Pohledy krajiny. Každá má svůj příběh. Její tvář mlčky hovoří o životě lidí. Krajina je průmět světa a člověka.

Každý má svůj kraj. Narodí se v něj. A čím je starší, tím se jeho vztah ke krajině mění. Jednou za čas pozorně hledí na jemu tak známou tvář, jako by se snažil přijít na její myšlenky, skryté pocity, a tím se přiblížit sám sobě, svému dětství, tomu, co mu bylo uděleno.

Skrze krajinu ke mně hovoří vzpomínky a pocity, staré příběhy i zcela nová realita. Krajina je pro mě vlastně obraz toho, co mi život, s jakousi samozřejmostí, dal. Můj kraj jsou ostatní lidé, mé vzpomínky, pocity, společenské role,...

Nereptej na svůj chléb – a přece, někdy bych si moc přála utéct od kraje, který mi byl určen, od některých životních situací. Od všeho, co jsem dostala a nechtěla dostat. Odejít od toho, co mě proti mé vůli určuje, čeho už se nezbavím. Bude to součástí mě, ačkoli já to nejsem. Ráda bych byla někdy bez bolesti, bez jména, bez rolí, přiléhavých přívlastků...

Utéct jinam. Jak moc bych si to někdy přála. Mít jiné zázemí. Žít v bezpečné, tiché a klidné krajině... Alespoň si to představit.

Některé věci nemohu změnit, nebo je alespoň nemohu změnit hned. Mám ale možnost podívat se na všechno, co mě obklopuje, novým pohledem. Mohu přijmout své problémy s tím, že prostě jsou, a přijmout zodpovědnost, kterou za sebe mám. Najít svou vlastní tvář je podle C. G. Junga cesta k Selbst – proces individuace. Musím být v sobě pevně ukotvena. Teprve pak jsem vnitřně svobodná.

Jak je to těžké, každý den se vyrovnávat se všemi životními okolnostmi. Ale pokud člověka bolest neotupí, myslím si, že pak dokáže lépe docenit krásu a pokoj. A vnímá pak více i krásu svého bolestného kraje.

Někdy trvá déle, než si najdeme cestu k tomu obyčejnému kraji, který počíná a uzavírá, obepíná náš život. Krása se ukrývá hluboko, není plytká. Otakar Kubín díky svým obrazům přiblížil světu půvab a poezii Provence, na kterou bylo do té doby nahlíženo jako na seschlou starou zemi.

Najít krásu v tvrdé, prosté, zjizvené krajině, a když bude nejhůř, najít Boží muku nebo kapličku, u které bych se mohla pomodlit. A pozorovat s radostí všechny krásné listy a kaluže, kamení...

Osvobodit se neznamena utéct, ale vědět, že důležitost věcí může spočívat jinde, než kde ji vidím, a ta může být pozitivní.

Johanka Horáková

Super, aneb polemika na recenzi jednoho pátečního večera

V pátek 18. 3. proběhla ve žďárském kině Vysočina večerní talk show s názvem „Možná přijde i Tonda Blaník“. Já i několik mých spolužáků a přátel jsme se s nadšením zúčastnili, protože jsme fanoušky nejen internetového pořadu Kancelář Blaník, ale také DTVV a Daniely Drtinové, která nás celým pořadem provázela v roli moderátorky. Myslím, že budu mluvit za nás za všechny, když řeknu, že to byl večer plný zajímavých témat, hostů i zábavy, který naprosto splnil naše očekávání.

Před pár dny se mi však do rukou dostala recenze jistého pana Luďka Lopoura, magistra a majitele jisté reklamní agentury. Ano, i já jsem použila jím nenáviděnou google novinařinu. Ten na internetových stránkách Žďárského průvodce kritizuje inkriminovaný večer, řekla bych, od podlahy až po strop.

Hned v úvodu mě překvapilo autorovo tvrzení o tom, že kino mělo, cituji, možná zcela zaplněné hlediště, což samozřejmě není pravda, protože sál byl zcela zaplněn. Dalším pseudoprobémem večera prý byla dostatečně nezajímavá témata i hosté. Mezi hosty byli, kromě žďárských aktivistů, investigativní novinářka Sabina Slonková, hraběnka Kinski a bývalá předsedkyně poslanecké sněmovny Miroslava Němcová, což samo o sobě zaručilo širokou škálu témat. Stejně tak připravenost a výkon paní Drtinové byl naprosto bez připomínek, ba naopak. V tomto bodě tedy musím s panem Lopourem (opět) nesouhlasit. A takových bodů v článku najdeme ještě několik.

Nebyla to tedy slovy pana Lopoura ani škoda času, ani neslaná nemastná nuda, ale příjemný kulturní večer okořeněný skvělým profesionálním výkonem Daniely Drtinové. Příště bych onomu pánovi doporučila sundat klapky z očí, vyndat špunty z uší a přestat si hrát na kulturního experta. My ostatní, obyčejní lidé, jsme si večer užili.

Jana Hemzová

Litanie ke konci školního roku

Říkají se různé věci. Kde je člověk, tam se ledacos říká. Pamatujeme si spíš to horší.
Říká se, že naše škola je bohatá, ale přesto na studentské akce nepřispívá.
Říká se, že v naší škole není svoboda slova.
Říká se, že učitelé se bojí vedení.
Říká se spousta dobrých věcí, tolik, že je nejde vypsát.

Říká se, že naše škola se často příliš vychloubá a neuvádí fakta.
Je evidentní, že světla na chodbách problikávají.
Říká se, že je to velmi nezdravé.
Říká se, že učitelé jsou občas líní učit.
Říká se spousta dobrých věcí, tolik, že je nejde vypsát.

Říká se, že učitelé používají pořád stejné písemky a prezentace a málo se snaží, aby studenty zajímalo, co říkají.
Říká se, že učitelé si stěžují na studenty.
Říká se, že laboratoř se vůbec během hodin nevyužívá.
Říká se spousta dobrých věcí, tolik, že je nejde vypsát.

Říká se, že humanita je neaktivní.
Říká se, že bude turnaj v Kloboučku, hop!
Říká se, že to všechno jsou žvásty.
Paní Tomášková říká: „Není šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu.“
Říká se spousta DOBRÝCH věcí, tolik, že je nejde vypsát.

...

Δ π

Z Nicaragui do školní kavárny

Školní kavárna se stala v posledních měsících bezpečným útočištěm pro povyhaslé organismy s plíživou touhu po kofeinu. Začali se tam sice scházet i záškoláci, ale pro ty to rozhodně bezpečné není. Co jste ale nevěděli, školní kavárna nedělá veselejší život pouze nám, ale i několika biopěstitelům v Nicaraguy. Jsou zde podávány čaje a kávy společnosti Sonnentor, která se pyšní svým přímým obchodem s pěstiteli kávy a jejich přátelským zacházením s přírodou během pěstování.

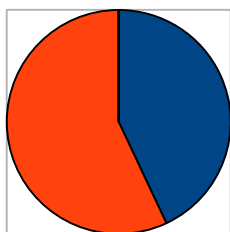
Sonnentor zná osobně své pěstitelé, navštěvuje je a podporuje tak, jak si zaslouží, což při tomto druhu práce, navíc v této oblasti, není pravidlem. Mimo jiné také nezabíjí přírodu. Káva společnosti Sonnentor je tzv. stinná, což znamená, že je pěstována uprostřed již stávajícího pralesa. Díky tomu není zásadně dotčena příroda a daný prales, který zároveň zvlhčuje půdu v okolí zasazeného kávovníku. Jaké výhody to má pro nás, kterým je káva podávána? V první řadě pijeme kvalitní kávu, která je minimálně chemicky ošetřena. Dále také pijeme chuťově bohatou kávu. Jak to? Pijeme totiž tzv. vysokohorskou kávu, která se pěstuje ve výšce 1 100 až 1 700 m. n. m.. Čím větší výška, tím pomaleji zrna kávy rostou, a tím větší množství buněk se v nich vytváří. Proto má například o mnoho výraznější vůni. A v neposlední řadě jde o originální chuť a vůni, kterou způsobuje právě specifická oblast a výška pěstování kávy.

Adéla Novotná

Žďárská pouť

Anketa: Proč chodíme na pouť?!

■ Atrakce
■ Ostatní (atmosféra, stánky)

Gabriela Kovalenková

Víte, že...

- ...žďárská pouť je druhá největší pouť v republice?
- ...zde najdete pravidelně okolo sta atrakcí a sto padesáti stánků?
- ...první pouť do Žďáru se konala již roku 1722?
- ...tento rok ceny atrakcí začínají na 30 Kč?
- ...na žďárské pouti se již tradičně koná tzv. pouťový biatlon – závod recesistů z Batyskafu?

Daniel Mužátko

Hlody

😊 **L. Melicharová:** Žena může mít PMS (Předmenstruační syndrom). Žena má velké výkyvy nálad, je vzteklá, hádá se nebo naopak peče a uklízí. Potom dostane menstruaci a uklidní se.

Student 3.B: A přestane uklízet.

😊 **Prezident má být vzorem pro své občany... Myslím AMERICKÝ prezident má být vzorem pro své občany.** (E. Tomášková, hodina dějepisu 3. B)

😊 **XY rozhodně nevypadá jak z Dachau. Je to ztepilá žena germánského typu.** (E. Tomášková)

😊 **Paní Dlouhá:** Tak jaké jsou výdaje státního rozpočtu?

Student oktávy: Takže příjmy...

😊 **Paní Tomášková:** Očima, ušima, nohama, rukama je vždy koncovka a.

Studentka 4. B: Takže všechny povrchový orgány se píšou s koncovkou a?

Paní Tomášková: No, všechny ne, prsy máš taky dvě a je tam y.

Studentka 4. B: No, to nevím, já teda ty prsa moc na povrchu nemám.

😊 **Anarchie je vláda, kde nikdo nevládne.** (studentka 4. B, týden před maturitou)

😊 **Student 4. B na E. Tomáškovou:** "Dáte si skittles?"

E. Tomášková: "Ne, s duhou nechci mít nic společného."

Nudné dialogy BiGy

I. (v kavárně)

Servírka: Můžu vás zkasírovat?

B: Jo.

Servírka: Karamelový je za patnáct.

B: Tady to máte.

Servírka: Díky.

II.

A: Ach jo. Tady zase bliká světlo.

B: No jo, bliká.

A: To je hrůza.

B: To je.

III.

A: Teď je matika? Já tam nechci.

B: Já taky ne.

A: Tak tam nepudem.

B: Hmm

Daniel Mužátko